

Folketingets Europaudvalg
Christiansborg
1240 København K

Beskæftigelsesministeriet
Ved Stranden 8
1061 København K

T 72 20 50 00
E bm@bm.dk
www.bm.dk

CVR 10172748
EAN 5798000398566

22. november 2013

J.nr. 552464

Europaudvalget har den 24. oktober 2013 stillet følgende spørgsmål nr. 27 (alm. del), som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Jakob Ellemann-Jensen (V).

Spørgsmål nr. 27:

”Ministeren bedes redegøre for forskellene imellem det danske og svenske dagpengesystem i forhold til vandrende arbejdstageres ret til dagpenge, herunder hvorledes ydelsens størrelse fastsættes i henholdsvis Danmark og Sverige.”

Endeligt svar:

Både Danmark og Sverige skal følge reglerne i EF-forordning nr. 883/2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger. Forordningen fastsætter regler for koordinering af medlemslandenes nationale regler om social sikring, og reglerne har derfor betydning for EU-borgernes rettigheder som vandrende arbejdstagere.

I både Danmark og Sverige kan vandrende arbejdstagere opnå ret til arbejdsløshedsydelse efter landenes nationale regler. Med andre ord skal EU-borgere opfylde de samme krav som henholdsvis svenske og danske borgere.

Vandrende arbejdstagere i Sverige kan som hovedregel opnå ret til svenske basisarbejdsløshedsydelse efter 6 måneders beskæftigelse af mindst 80 timers varighed per måned. Hvis man har været medlem af en svensk a-kasse i mindst 12 måneder, og samtidig opfylder kravet om mindst 6 måneders beskæftigelse af 80 timers varighed, kan man opnå ret til en indkomstbaseret svensk arbejdsløshedsydelse.

En vandrende arbejdstager i Danmark skal have været medlem af en a-kasse et år og have haft 1.924 timers beskæftigelse indenfor de seneste 3 år.

Det fremgår af forordningen, at forsikrings- og beskæftigelsesperioder fra et andet EU-land kan medregnes til at opfylde betingelserne for ret til dagpenge i enten Danmark eller Sverige. Efter svenske nationale regler, er det en betingelse for ret til medregning, at EU-borgeren er påbegyndt ”faktisk og reelt” arbejde i Sverige. For ret til medregning efter danske regler, skal EU-borgeren som udgangspunkt have påbegyndt arbejde i Danmark senest 8 uger efter at borgeren ikke længere er omfattet af arbejdsløshedsforsikringen i det andet EU-land. Endvidere skal arbejdet i Danmark være af 296 timers varighed inden for 12 uger/3 måneder.

Vandrende arbejdstagere, der har arbejdet i et EU land og derefter er ledige i et andet EU land, kan kun få beregnet deres ydelse på baggrund af arbejde i det land, hvor de søger om arbejdsløshedsydelse.

For så vidt angår selve beregningen af svenske arbejdsløshedsydelse, skal jeg henviser til mit svar til udvalget på spørgsmål nr. 91. (alm. del – samlingen 2012/2013). Her fremgår bl.a., at der i Sverige er en basisydelse, der fastsættes ud fra det gennemsnitlige antal arbejdstimer pr. uge de seneste 12 måneder forud for ledigheden, og en indkomstbaseret ydelse, der beregnes på baggrund af den lediges daglige arbejdsfortjeneste og gennemsnitlige antal timer. Det fremgår også, at der er forskellige krav for ret til at få beregnet de to ydelser. Basisydelsen kan variere mellem 10-320 SEK pr. dag, mens den indtægtsbaserede ydelse maksimalt kan udgøre 680 SEK pr. dag. (2013-niveau)

Beregning af danske dagpenge er som udgangspunkt betinget af, at der inden for en periode på 3 måneder/12 uger er indberettet mindst 320/296 løntimer til indkomstregisteret.

Dagpengesatsen beregnes på baggrund af den lediges daglige arbejdsfortjeneste i beregningsperioden. Den beregnede daglige dagpengesats kan udgøre mellem 0-801 DKK pr. dag (2013-niveau).

Hvis der ikke er indberettet løntimer nok til at opfylde betingelserne for en egentlig beregning inden for de seneste 5 år, får den ledige udbetalt dagpenge med en fast sats svarende 82 pct. af højeste dagpengesats, svarende til 534 DKK (2013-niveau).

For en god ordens skyld bemærkes det, at forordningen skelner mellem grænsearbejdere og andre vandrende arbejdstagere. Det følger direkte af forordningen, at for ledige grænsearbejdere er det arbejdet i seneste arbejdsland, der skal danne grundlag for beregningen, mens det for andre vandrende arbejdstagere er arbejdet i bopælslandet, der skal danne grundlag for beregning af ydelsen.

Som det fremgår ovenfor, er der en række ligheder mellem det svenske og det danske dagpengesystem, men systemerne varierer også på en række parametre, herunder ydelsesniveau, varighed og de krav, der skal opfyldes for at få ret til dagpenge.

For en nærmere beskrivelse af forskellene mellem det danske og det svenske arbejdsløshedsforsikringssystem, kan jeg henlede udvalgets opmærksomhed på mit svar til Finansudvalget på spørgsmål nr. 316 (alm. del - samlingen 2012/2013).

Venlig hilsen

Mette Frederiksen